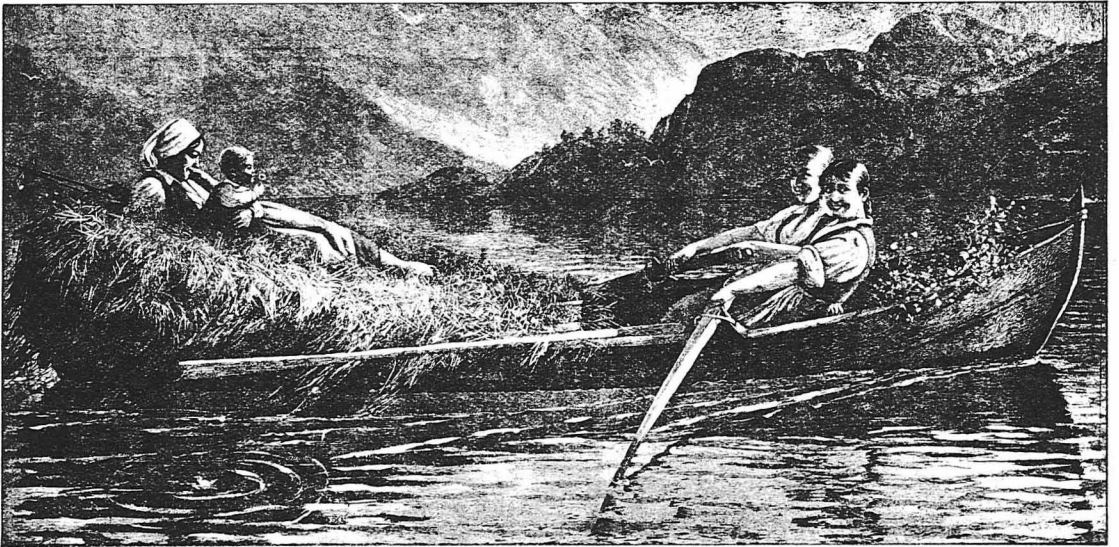

ΞΕΝΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ (Του Χάινς Ντάλ)

ΡΩΣΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΔΗΜ. ΜΕΡΕΣΚΟΦΣΚΥ

Ο ΑΡΑΠΗΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

"Όταν ο αυτοκράτορας Μέγας Πέτρος της Ρωσίας ήταν στην ηλικία της δόξης και του μεγαλείου του, ο Ρώσος προσηλυτής της Κωνσταντινουπόλεως του έστειλε για δώρο ένα μικρό αραπάκι, το όποιο, όπως σου έγραφε, ήταν γνήσιος κάποιος Αφρικανός Σουλτάνου, που τον είχαν αρπάξει οι πειρατές και τον πουλήσαν στα σκλαβοπάζαμα της Πόλης.

Ο Μέγας Πέτρος, ο πανίσχυρος και σκληρός εκείνος αυτοκράτορας, ο μέγας αναμορφωτής της Ρωσίας, πούς έβγαλε από πιά τα περίεργα σκελή, εισπλάησε το μικρό αυτό αραπάκινο κι' αντί να το κλείνει στο σάβανο, το βάρησε μόνος του, δίνοντάς του το όνομα Ίμπραήμ, το ανέθεσε μαζί με τα παιδιά του και όταν μεγάλωσε το έστειλε να σπουδάσει στο Παρίσι στη στρατιωτική σχολή, απ' όπου βγήκε με τον βαθμό λοχαγού του πυροβολικού.

Ο Ίμπραήμ είχε γίνει τώρα ένας ψηλός και γερός νέος, με τρόπους εύγενούς και μόρφωση και άνδρα εξαιρετική. Στο Παρίσι τότε ήταν ή εποχή της αντιβασιλείας του δουκάου της Ορλεάνης,

μετά το θάνατο του Λουδοβίκου ΙΔ', και, όπως είναι γνωστό, ή πολιτεία, τα όργανα και ή οπατάλη της Γαλλικής άριστοκρατίας είχαν περάσει κάθε όριο.

Ο «Αράτης του Τσάρου», όπως έλεγαν τότε στο Παρίσι τον προστατευόμενο του Μεγάλου Πέτρου, ήταν δευτός στην λαμπρή Γαλλική αυλή και στ' άριστοκρατικότερα σαλόνια και το καλύτερο σχολείο των κεφάλι έκανε εξαιρετική έντυπωση ανάμεσα στις πηδαιωμένους περσοφύκες των Γάλλων άριστοκρατών.

Ο Μέγας Πέτρος, είνε αλήθεια, ότι έγραφε συχνά στον αγαπημένο του Ίμπραήμ να γυρίσει πιά στη Ρωσία, άλλ' ο νέος δεν βιάζονταν ν' αφήσει την λαμπρή ζωή του Παρισιού, γιά να γυρίσει στην ημάγρια άκομα Ρωσία "Άλλοστε ο αυτοκρατορικός του νοινός, που ήταν τόσο ασπληγός και σκληρός γιά όλους τους άλλους, έδειχνε εξαιρετική αδυναμία σ' αυτόν κι' όχι μόνο δεν τον έβιαζε να γυρίσει στη Ρωσία, αλλά και σαν πατέρας φιλόστοργος κι' έπεισις, του έστειλε αρκετά χρήματα, αν και ήταν τόσο οικονομός γιά τον ίδιο τον έαυτό του.

Ο Ίμπραήμ, όπως είπαμε, έκανε εξαιρετική έντυπωση στα σαλόνια της Γαλλικής άριστοκρατίας. Η μόρφωσίς του, ο τρόπος του, ή αγένεια του, προκαλούσαν το γενικό θαυμασμό. Όλες

ή γυναίκες ήθελαν να γνωρίσουν τον ε'Αράτη του Τσάρου και πολλές καλλονές της κορσαμίνης και διεφθαμένης εκείνης κοινωνίας ενάτιζαν με πολύ έπισητη συμπάθεια το νεαρό κατώτατο λοχαγό.

Ο Ίμπραήμ όμως έστενοχωρείτο από το ενδιαφέρον αυτό. Ή συναισθήσει, ότι δεν ήταν πιασμένος σαν τους άλλους ανθρώπους, τον έκανε να νοιώσει ότι όλοι και όλες τον κοιτάζουν σαν περίεργο φαινόμενο, σαν κάποιο θηρίο άγνωστόν τόπων, που επιδεικνύεται στην κοινή περιέργεια.

Στο άριστοκρατικό σαλόνι της κομίσσης Α...., όπου έαυό χυαζε ο Ίμπραήμ, ανέληφθη σιγά—σιγά, ότι ή όρασία και νεαρό κόμησα τον ενάτιζε με πολύ ιδιαίτερο και περίεργο τρόπο κι' επιζητούσε να βρούκεται διαρκώς κοντά του.

Ο Ίμπραήμ ήταν συνήθως μελαγχολικός και σιωπηλός. Ή φλογερή Αφρικανική φύσις του ήταν κρυφή να αισθανθή τον δυνατώτερο έρωτα, αλλά ή συναισθήσει, ότι καμιά άρ' τις ώριμες γυναίκες που έθαμιάζε, δεν ήταν δυνατόν να τον αγαπήσει, τον έκανε να μελαγχολή και να στενοχωρηθεί.

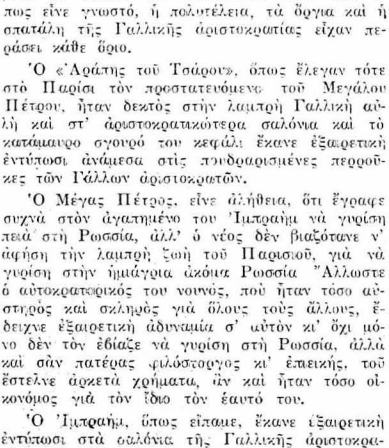
Σε λίγο όμως κατάλαβε φανερά πιά, ότι ή κόμησα Α.... του έδειχνε εξαιρετική συμπάθεια και ο νεαρός Ίμπραήμ—ήταν τότε μόλις 27 έτων—δεν άργησε να έρωτευθή τρέλλα μαζί της. Αγαλήθησαν με πάθος, με παραφορά, με τρέλλα....

Οι δυο ερωτευμένοι, μεθυσμένοι απ' τον έρωτα τους, δεν έπαυσαν πιά καμιά προηύλαξι και σε λίγο όλο το Παρίσι, που τρελλωνότανε γιά ενάματα και γιά κοιτιστικολό, δεν μιλούσε πια τίποτε άλλο, παρά γιά τον έρωτα του ε'Αράτη του Τσάρου και της κομίσσης Α....

Το σαλόνιο αυτό έγινε ακόμα πιο τρεμερό, όταν διεδόθη στο Παρίσι ότι ή κόμησα, που δεν είχε αποκτήσει καμιά παιδί κατά τα δεκα χρόνια του γάμου της, έπρόκειτο να γίνει μητέρα!...

Τα σατυρικά επιγράμματα, τα ειρωνικά περιγράμματα και τα στοιχήματα, αν θα γεννηθή ή όχι... άρατάκι ή κόμησα, έπαυσαν κι' έδιναν.

Όλο το Παρίσι έδούλε κι' ο φτωχός Ίμπραήμ με κάπο κατώφλιονε να κρατή την ψυχραιμία του στα ειρωνικά λόγια των γνωστών του. Έβλεπε επίσης με μεγάλη του λύπη την άκεπσία της αγαπημένης του, που έλιωνε από το φόβο και ή κρίσιμη ημέρα του τοκετού της

Ο Μ. Πέτρος

κοιμήσεως έφτασε. Κι' ό Ίμπραήμ για να μη ξεσπάσει για καλά πεινά τό σκάνδαλο, ελήθευσε γιατρούς, ιατρούς και μερικώς έπιούστους του και κατορθώσαν να βρουν ότι ένα κομμά για ν' ανακαταστήσουν μ' αυτό τό βρέφος που θα γεννηόσε ή κόρησος. Τό κομμά αυτό τό είχε γεννηόσε μία φτωχή Παριζιάνα, την προηγούμενη ήμέρα. Την αληθινήσιν έλασαν καλά και της τό πήραν.

Συγχρόνως ένας στυγρός φίλος το Ίμπραήμ, ό κόρης γτέ Μερβίλ, κατορθώσε να παραστή τον αδελφό της κοιμήσεως Α... στον πάγκο του για κινήρι. Έτσι τό πρόγμα θάμνε μυστικό, όπως έβλεπεν.

Ό Ίμπραήμ, κλεισιμένος απ' τό σπίτι με τον γιατρό τον στην κρεββατοκάμαρα της άγαπημένης του κοιμήσεως, παρακολουθούσε με κρυσιόσιν την άγώνα της.

Η όσος όπως προέκοσαν και τό μαρτύριο της κοιμήσεως έξακολούθοσε. Αργά τό βράδυ τέλος, ή κόρησος έφερε στο φως ένα κατάνομο μωρουδάκι...

Ό νεαρός πατέρας ελόγησε τό γένι του με τρεμάμενα χέρια κι' ύστερα φίλησε με λαχράνια την άγαπημένη του, που τό χαμογέλοσε λαμπρίνα. Κατόπιν τό μωρό παραδόθηκε σ' έναν έπιστοτο τοΰ Ίμπραήμ άνδραστο, ό όποιος τό πήρε σέ μία παλαιάνα σέ κάποιον μαζρινή έπαρχία της Γαλλίας.

Στη θέση του άρραγενηότου άγάτη, μέσα σέ μία πολυτελή κούνια, τοποθετήθηκε τό μωρό της φτωχής Παριζιάνης κι' όταν γέμοσε στο μέγαρο του ό κόρης Α... άκουσε με μεγάλη χαρά τό εδυσχημένο γέροσος, χωρίς να ύποπασθή τίποτε. Και τό Παρισι όπως που περιέμενε άντιμένονα τό σκάνδαλο, άπογοητεύθηκε. Κι' έτσι είχαν στοιχηματίσει, ότι ή κόρησος θα γεννηόσε άρραία, έσχασαν τό στοιχίμα και ό έσος τοΰ Ίμπραήμ άρχισε να λησιμονεύει.

Μόλις ό Μέγας Πέτρος έβασε τά κατορθώματα του βαρβαρικού του, τού έστειλε ένα γράμμα άσχετά ασήμαντο και τον σπουδαίονε να γυρίσει άμέσως στη Ρωσία.

Ό Ίμπραήμ ολόγρησε τότε να μείνη στη Γαλλία και να κατοικήσθι στο Γαλλικό στρατό. Ό άντιβασιλεύς, Λοΰί της Ορλεάνης, τού έπόσχηταν τιμές, βαθμούς και προνομιάς, γιατί ό Ίμπραήμ ήταν γεννηόσι και λαμπρός στρατιωτικός. Η εγγονοσύνη του όμως πού τον εδωργήθη του Τσάρου έκίνησε στο τέλος τον έρωτά του κι' ένα πρωί, με τα δάκρυα στο μάτια και την άπελπισία στην καρδιά, έγραψε ένα φλογερο άποκαριστικό γράμμα στην άγαπημένη του κι' έφυγε για τη Ρωσία...

Επιβίασε πεινά στο Ρωσικό σόνομα με την καρδιά βαρυσία από τον πόνο και την ασκήτη στην γλυκερά του άγάτη που άφησε πίσω. Είκοσιόχτ'ό βέρματα τον χορήσαν τώρα απ' την Πετρούπολι και πήρες σ' ένα σταθμό να ξεοσταθή, όσο ν' αλλάξουν τά άλογα του λεωφορείου. Εκεί είδε να κρέτασε σέ μια γυναίκα ένας ηρώδης άνδραστος με πρόσινο σφοδρό ποικίσιμο και μ' ένα πήλινο ποικίσιμο στο στήμα, διαβάζοντας τις τελευταίες Εφορταγίες έφημερίδας. Ό άνδραστος αυτός μόλις άκουσε τό βήματα τοΰ Ίμπραήμ, σήκωσε τό κεφάλι του και φώναξε χαρούμενα:

—Μπα, ό Ίμπραήμ... Γενιά σου βαρβαρική...

Ό Ίμπραήμ άνεγνωρισε άμέσως τον νουκό τοΰ αυτοκράτορα και θέλησε να σιγήθι στην άρχαλιά του, αλλά συγκρατήθηκε από σεβασμό. Ό αυτοκράτορας όμως τον άγγέλιωσε με άγάτη και τον φίλησε.

—Έλαθε ότι έρχεσαι, τού ειπε ό αυτοκράτορας, και ήρθα εδώ από χιτών σέ περιμένω.

Ό Ίμπραήμ δέν εβρισε λόγια να τον εϊχαριστήσθι κι' έτσι σέ λίγο ό Μέγας Πέτρος γέμοσε με τό βαρβαρικό του στην Πετρούπολι. Μόλις έβρισαν στ' άνάκτορα, ό Μέγας Πέτρος μπήκε στο δωμάτιο της άποκαριστικής μαζί με τον Ίμπραήμ και φώναξε όλος χαρά στη γυναίκα του:

—Αί, Καζιόνα, τον γνορίζεις τό βαρβαρικό μου; Σέ παραικάω, να τον άγαπάς, όπως και πριν...

Η όραία Αικατερίνη εκτίταξε τον Ίμπραήμ με τά μαυρά διαπεραστικά της μάτια και τον έδωσε τό χέρι της. Ό Ίμπραήμ έδωκε και τό φίλησε με σεβασμό.

Από την ήμέρα αυτή ό Ίμπραήμ έγκατεστάθη στο παλάτι. Ηταν ό όμορφατέρος, ό έπιστοτός και φίλος τοΰ Μ. Πέτρον, ό όποιος εκτιμούσε την όσθη του πού και άκουσε τις φρονιμες συμβουλές του. Επισί και ή ασήμητη Ρωσική άριστοκρατία των Βοργιάων εκτιμούσε τά προτερήματα τοΰ νεαρού άγάτη και όλοι τον εδέχοντο στο σπίτι τους.

Ό νεαρός Ίμπραήμ όμως, μ' όλη την αϊγλή που τό έδανε ή προστασία του πλουτοδύναμου αυτοκράτορος, μ' όλη την δόξα που τον περιέβαλε, δέν απουόσε να ξεσχήθι την άγαπημένη του κοιμήσος κι' ήταν πάντα μελαγχολικός και σullenος.

χολικός και σullenος.

Ό Μέγας Πέτρος καταλάβαινε πολύ καλά την αίτια της μελαγχολίας του μαύρου βαρβαρικού του και για να τον διασκεδάσθι, τον πήγαμε σ' όμιον τους χορούς και τις διασκεδάσεις της άριστοκρατίας της Πετρούπολεως. Σ' ένα μεγάλο μάλατο χορό τοΰ παλατιού, ό που είχε οργανωθή τό άνθος των Ρώσων μεγαπρόνων, ό μεγαλοπρεπής πρίγκρη Μενσίκωφ, ό πρίγκρη Γάκωβος Ντολγορούα, έπιστοτός τοΰ αυτοκράτορος Πέτρον, ό σοφός Μπρούς, ό νεαρός πρίγκρη Ρεζουσίνοα, ό στρατηγός Ντιεβί και πολλοί άλλοι, ό αυτοκράτορας, δείχνοντας φανερά την άγάτη του στον Ίμπραήμ, τον πήρε από τό χέρι και, περιόνας άνάμεσα από διπλό στήλο λαμπροτυνημένων αλυσών, τον ώδήγησε κοντά στην όμορφατή και νεαρή τραγικήσος Νατάσα, κόρη τοΰ πλουσιότατου Ρώσου Βοργιάου, Γαβρίλα Ρέβεζα.

—Νατίσεννα (άποκοριστικό τοΰ Νατίσα), της ειπε ό αυτοκράτορας με τό συνηθμένο του άπότομο τρόπο, σου φέρνω ένα καβαλιέρο για τό μενούετο.

Η νέα χαρτίσε με ίσχύλιον τον αυτοκράτορα και χαμηλώνοντας τά μάτια της, λέρασε τό χέρι της στο μάνατο τοΰ Ίμπραήμ και χόρεψε μαζί του θαμνάσι τό μενούετο.

Την άλλη μέρα, ενώ ό αυτοκράτορας εργαζόταν με τον Ίμπραήμ στο γραφείο του για ύποθέσεις του κράτους, τού ειπε άπότομα:

—Βλέπω, Ίμπραήμ, πώς είσαι πάντα σullenος. Πές μου ελεύθερα τί σου λείπει, γιατί στενοχωρείσαι;

Ό Ίμπραήμ απάντησε, ότι άννε ευχαριστημένος κι' εδυσχημένος κοντά στον αυτοκράτορα του κι' ότι δέν γυριέται τίποτε περισσότερο.

—Καλά, ειπε ό αυτοκράτορας, Ξέρω εγώ πώς να σε διασκεδάσω, για να μη στενοχωρείσαι, Σ' άρέσει ή καπέλλα που χόρεγες μενούετο;

—Ναι, άννε όραίο χορίσι, Μεγαλειότατε, απάντησε ό Ίμπραήμ. Φαίνεται σενήνι και άγαθή.

—Αί, άκού σ' άρέσει, θα σου την δώσω γυναικα. Άκουσε, Ίμπραήμ, έσύ εδώ είσαι έξωτος, ούτε συγγενείς έχεις, ούτε φίλους. Όλοι σε κολικούνε, γιατί σε προστάτουνε εγώ. Άν πεθάνω εγώ, τί θα γίνης έσύ, κωμικέ μου άγάτη; Γι' αυτό κρέται να σε παντρεύω, τό παζέτηρο, για να συγγενήης μ' ένα Ρωσικό άρχοντικό σπίτι. Έτσι όταν πεθάνω, δέν θα σε διοξώνε σαν παύροσέλο αυτό που βλέπεις σημερα να σε προσκυνούνε.

—Έχετε δικη, Μεγαλειότατε, ειπε δαλά ό Ίμπραήμ, αλλά θα με θελήσθι ή νέα αυτή, έτσι μαύρος καθώς είμαι...

—Κολοκάθι... Τι έχεις; Δέν είσαι καλύτερος; Δέν έχεις τρέλους κι' εγγόνια και κωλοσιν; Έννοια σου, Ίμπραήμ, όταν ό Τσάρος άννε πρόσηνητης, κανένα χορίσι δέν λέει όχι.

Κι' ό Μέγας Πέτρος, γρήγορος, όπως πάντα, στις άποφάσεις του, διάταξε να έτοιμάσουν τό ξελαθρο τοΰ και πήρε στ' άρχοντικό τοΰ Γαβρίλα Αθανάσιεβιτς Ρέβεζα.

Ό Ρέβεζα πήρε να τρελλαθή απ' τη γαριά του, όταν τό ειπε ό Τσάρος, ότι του φέρνει γαμφο, Μά όταν έκουσε πώς ό γαμφος αυτός είνε ό άράσις τοΰ Τσάρου, που οι Ρώσοι τον θεοφοδώνε κάτω μεταξύ θρηόων και άνδραστον, έννοιασε την γαριά του να σιγίγεται.

Τι να κινή όμως;... Όχι δέν τολμούσε να ειπή στον παντοδύναμο αυτοκράτορα. Τό όχι, έσημανε καταδίχη στο θάνατο για τον σκληρό εκείνο μονάχη. Έξ άλλου ό Μέγας Πέτρος τού ύποσχέθηκε να δώσει τόση περιουσία και τόσους τίτλους στον Ίμπραήμ, ώστε στο τέλος ό πρίγκρη Γαβρίλα παραδέχτηκε πώς καλύτερο γαμφο δέν θα εβρισε. Έτσι τό πρόξενό έτέλειωσε.

Την άλλη μέρα ό Ίμπραήμ παρουσιάστηκε έπισήμως ως γαμφος στο σπίτι του Ρέβεζα, μά όταν ό ηρώδης πρίγκρη ειπε στη Νατίσα, ότι την προσφέρει μία γυναίκα του άγάτη αυτου, ή άτηχη κόρη έπασε κάτω άνάσθητη κι' έπ' δύο βδομάδες πάλαι με τον θάνατο.

Στό μεταξύ ό άγάτη είχε κατορθώσει με τους τρόπους του να μεγαλήρη τόσο τον πεθερό του, ώστε ό πρίγκρη εβρισε πώς ήσαν θαμνισμός για την κόρη του ό γαμφος αυτός. Κι' έτσι ή φτωχή Νατίσα, ψυχή άδύνατη και μελαγχολική, εκτίταχθι στη μοίρα της και παντρεύτηκε τον Ίμπραήμ με τον θάνατο στην καρδιά.

Έν τοιούτος ό γάμος αυτός, μ' όλη την απέχθεια της νεαρής νέφης στο γαμφο, άπέθη εύτυχής. Αλόγονος τού περιφωμόν «Αράτη του Τσάρου» και της Νατίσας Ρέβεζαγίνας ήταν και ό μέγας Ρώσος έθνικός ποιητής Αλέξανδρος Σεργιγιεβιτς Πούσιν. Γι' αυτό τό λόγο ό ποιητής ειχε κατάκαιουρα σφονά μάλλι, άσσηθητα για Ρώσο, κληρονομία του προπάτοπος του άγάτη Ίμπραήμ, τού μόνου ίσως άνδραστον, για τον όποιο αϊσθηόνησε άληθινή στοργή ό σκληρός, αυταρχικός και βίαιος Μέγας Πέτρος.

Ό ποιητής 'Αλ. Πούσιν, ό άπόγονος τοΰ 'Αράτη τοΰ Μ. Πέτρον».

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΘΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!
 Η πιό σπαρρακτική, ή πιό άναρτηριαστική, αλλά και πιό παθητική ιστορία έρωτος, που θα την διαβάσετε με βουρκωμένα τά μάτια.